

Sygnatura akt II AKa 55/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2019 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Kot

Sędziowie: SSA Piotr Kaczmarek (spr.)

SSA Robert Zdych

Protokolant: Paulina Pańczyk

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2019 r.

sprawy K. Ł.

oskarżonej z art. 284 § 2 kk

D. S. (1)

oskarżonego z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 21 § 2 kk i art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29.09 1994r. o rachunkowości

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 20 listopada 2018 r. sygn. akt III K 148/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych K. Ł. i D. S. (1);

II. zasądza od oskarżonych K. Ł. i D. S. (1) po 10 zł tytułem zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym oraz wymierza im opłaty sądowe za postępowanie odwoławcze: K. Ł. 120 zł, D. S. (1) 195 zł.

UZASADNIENIE

K. Ł. została oskarżona o to, że:

1. w dniu 8 lutego 2012 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), przywłaszczyła sobie będące własnością (...) Sp. z o.o. w W. powierzony jej samochód ciężarowy marki f. (...) o nr VIN (...) o wartości 98 210 zł stanowiący przedmiot umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 4 czerwca 2010 roku oraz samochód ciężarowy marki M. (...) o numerze VIN (...) o wartości 142 740 zł stanowiący przedmiot umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 15 lutego 2010 roku, co stanowi mienie znacznej wartości, czym działała na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk.

D. S. (1) został oskarżony o to, że:

2. w dniu 8 lutego 2012 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ł., przywłaszczył sobie będące własnością (...) Sp. z o.o. w W. powierzony jej samochód ciężarowy marki f. (...) o nr VIN (...) o wartości 98 210 zł stanowiący przedmiot umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 4 czerwca 2010 roku oraz samochód ciężarowy marki M. (...) o numerze VIN (...) o wartości 142 740 zł stanowiący przedmiot umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 15 lutego 2010 roku, co stanowi mienie znacznej wartości, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk.

3. jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...) w B. KRS (...) nie złożył w ustawowym terminie we właściwym rejestrze sądowym, to jest w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu rocznego sprawozdania finansowego i sprawozdania z działalności spółki za okres od 21 marca 2014r. do 31 grudnia 2014r. w terminie do 15 lipca 2015r., co stanowiło naruszenie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości,

tj. o czyn z art. 79 ust. 4 ustawy o rachunkowości (Dz. U. z 2013r., poz. 330 z późn. zm.),

4. jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...) w B. KRS (...) nie złożył w ustawowym terminie we właściwym rejestrze sądowym, to jest w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu rocznego sprawozdania finansowego i sprawozdania z działalności spółki za okres od 1 stycznia 2015r. do 31 grudnia 2015r. w terminie do 15 lipca 2015r., co stanowiło naruszenie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości,

tj. o czyn z art. 79 ust. 4 ustawy o rachunkowości (Dz. U. z 2013r., poz. 330 z późn. zm.).

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2018r. w sprawie o sygn. akt III K 148/17 Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze:

I. uznał oskarżoną K. Ł. za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku ustalając, że dokonała ona przywłaszczenia powierzonych jej pojazdów w lutym 2012r., wartość samochodu marki F. (...) wynosi około 56 356 zł 67 gr, zaś samochodu marki M. (...) około 52 998 zł 41 gr, to jest przestępstwa z art. 284 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego D. S. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku ustalając, że dokonał on przywłaszczenia powierzonych K. Ł. pojazdów w lutym 2012r., wartość samochodu marki F. (...) wynosi około 56 356 zł 67 gr, zaś samochodu marki M. (...) około 52 998 zł 41 gr, to jest przestępstwa z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 21 § 2 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonej K. Ł. i oskarżonemu D. S. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby, wynoszący 1 (jeden) rok, zaś na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązał ich do informowania Sądu o przebiegu okresu próby;

IV. uznał oskarżonego D. S. (1) za winnego popełnienia czynów, opisanych w punkcie 3 i 4 części wstępnej wyroku ustalając, że nie złożył on wskazanych w nich rocznych sprawozdań finansowych oraz sprawozdań z działalności spółki po dniu 9 września 2016r., to jest przestępstw z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości i ustalając, że czyny te pozostają ze sobą w ciągu na podstawie art. 79 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 15 zł każda;

V. na podstawie art. 46 § 1 kk za czyn opisany w punkcie I i II części rozstrzygającej wyroku orzekł wobec oskarżonych K. Ł. i D. S. (1) obowiązek naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez solidarną zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwoty 16 044 zł 59 gr;

VI. zwolnił oskarżonych K. Ł. i D. S. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierzył im opłat.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obrońca oskarżonej K. Ł.** zarzucając:

1. rażąco obrazę przepisów postępowania karnego - art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 92 kpk - która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd Okręgowy przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, a przemawiających na korzyść oskarżonej K. Ł. i w rezultacie przeprowadzeniu całkowicie dowolnej oceny dowodów zebranych w trakcie postępowania, co w konsekwencji doprowadziło do czynienia przez Sąd I instancji całkowicie błędnych ustaleń faktycznych co do okoliczności zawarcia umów leasingu z pokrzywdzonym oraz w zakresie stwierdzenia przywłaszczenia przez oskarżoną pojazdów objętych przedmiotem sprawy, a w rezultacie wydania wyroku skazującego oskarżoną K. Ł. za czyn z art. 284 § 2 kk, w sytuacji, gdy - wbrew twierdzeniom Sądu I instancji - zalegające w aktach sprawy dowody (a zwłaszcza wyjaśnienia oskarżonej, którym Sąd Okręgowy dał wiarę w całości) oceniane we wzajemnym ze sobą powiązaniu, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzą do całkowicie odmiennego wniosku, że oskarżona - K. Ł. zachowaniem swoim nie wypełniła znamion przypisanego jej przez Sąd przestępstwa;

2. rażąco obrazę przepisów postępowania karnego - art. 170 § 1 pkt 2 kpk - mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegającą na oddaleniu przez Sąd Okręgowy wniosku dowodowego o zwrócenie się do policji w M. o ustalenie czy na parkingu przy autostradzie V. a V., (...) (...) M., na wysokości 269-271 km, znajdują się pojazdy objęte przedmiotem sprawy, jako okoliczności niemającej znaczenia dla sprawy, w sytuacji, w której z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że okoliczności związane z miejscem postoju samochodów były dla Sądu Okręgowego istotne przy wyrokowaniu.

Z ostrożności procesowej, w przypadku niepodzielenia przez Sąd Apelacyjny w/w zarzutów, jako zarzut odrębny obrońca podniósł:

3. obrazę przepisów prawa materialnego - art. 284 § 2 kk - poprzez jego błędną wykładnię skutkującą uznaniem, że oskarżonej należy przypisać zamiar popełnienia przestępstwa przywłaszczenia w sytuacji, w której celem K. Ł. nie było włączenie pojazdów do swojego majątku, a nadto oskarżona nie dopuściła się porzucenia pojazdów, o którym konstatuje Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Stawiając powyższy zarzut, obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonej K. Ł. od popełnienia przypisanego jej przez Sąd przestępstwa,

2. zasądzenie na rzecz oskarżonej zwrotu kosztów obrony, według norm prawem przepisanych,

ewentualnie o:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelację od przedmiotowego wyroku wywiódł również **obrońca oskarżonego D. S. (1)** zarzucając:

1. rażąco obrazę przepisów postępowania karnego - art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 92 kpk - która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd Okręgowy przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, a przemawiających na korzyść oskarżonego D. S. (1) i w rezultacie przeprowadzeniu całkowicie dowolnej oceny dowodów zebranych w trakcie postępowania, co w konsekwencji doprowadziło do czynienia przez Sąd I instancji całkowicie błędnych ustaleń faktycznych:

- co do roli oskarżonego w prowadzonej przez K. Ł. działalności gospodarczej oraz w zakresie stwierdzenia przywłaszczenia przez oskarżonego pojazdów objętych przedmiotem sprawy,

- co do istnienia po stronie oskarżonego obowiązku złożenia sprawozdań z działalności spółki (...) Sp. z o.o. za okres od 21 marca 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. oraz za okres od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r.,

a w rezultacie wydania wyroku skazującego oskarżonego D. S. (1) za czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 21 § 2 kk oraz z art. 79 ust. 4 ustawy o rachunkowości, w sytuacji, gdy - wbrew twierdzeniom Sądu I Instancji - zalegające w aktach sprawy dowody oceniane we wzajemnym ze sobą powiązaniu, z uwzględnieniem przepisów prawa, zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzą do całkowicie odmiennego wniosku, że oskarżony zachowaniem swoim nie wypełnił znamion przypisanych mu przez Sąd przestępstw.

Z ostrożności procesowej, w przypadku niepodzielenia przez Sąd Apelacyjny w/w zarzutów, jako zarzut odrębny obrońca podniósł:

2. obrazę przepisów prawa materialnego - art. 284 § 2 kk w zw. z art. 21 § 2 kk -

poprzez ich błędną wykładnię skutkującą uznaniem, że oskarżonemu można i należy przypisać zamiar w postaci koniecznej dla wyczerpania znamion przestępstwa przywłaszczenia, w sytuacji, w której D. S. (1) nie tylko nie miał na celu włączenia pojazdów do swojego majątku, ale w ogóle nie był osobą władającą tymi pojazdami w rozumieniu w/w przepisu;

3. obrazę przepisów prawa materialnego - art. 69 ust. 1 i 2 ustawy o rachunkowości poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu przez Sąd Okręgowy, że obowiązek złożenia sprawozdania finansowego z działalności spółki spoczywa na kierowniku jednostki, który pełnienie swej funkcji rozpoczął nie tylko po zakończeniu okresu sprawozdawczego, ale i po terminie na złożenie sprawozdania za dany okres we właściwym rejestrze sądowym, a zatem uznanie przez Sąd I instancji contra legem, że kierownik jednostki ponosi odpowiedzialność za działalność podmiotu w okresie wcześniejszym, kiedy nie sprawował swojej funkcji.

Stawiając powyższe zarzuty, obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego D. S. (1) od popełnienia przypisanych mu przez Sąd przestępstw,

2. zasądzenie na rzecz oskarżonego zwrotu kosztów obrony, według norm prawem przepisanych,

ewentualnie o:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej, zgodnej ze wskazaniami art. 7 kpk, oceny zebranych w sprawie dowodów. Podstawą ustaleń faktycznych był całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania przemawiających na korzyść oskarżonych, jak i tych niekorzystnie o nich świadczących. W sprawie nie zaistniały jednak wątpliwości, których nie można byłoby wyeliminować przeprowadzonymi w sprawie dowodami. Zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk jest zatem bezprzedmiotowy.

W pełni podzielić należy prawidłowe ustalenia Sądu Okręgowego odnośnie do stwierdzenia przywłaszczenia przez oskarżonych K. Ł. i D. S. (1) pojazdów objętych przedmiotem postępowania. Wbrew postanowieniom umowy leasingu, oskarżeni przyłączyli powierzone im samochody do ich majątku z pokrzywdzeniem spółki (...) z o.o.. Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że przestępstwo z art. 284 § 2 kk popełnić można umyślnie wyłącznie w formie zamiaru bezpośredniego, ponieważ charakteryzuje je szczególne ukierunkowanie (dolus coloratus) (por. wyrok SN z 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64; wyrok SN z 11 marca 2003 r., V KK 212/02, KZS 2003, z. 7-8, poz. 29; wyrok SN z 24 kwietnia 2007 r., IV KK 31/07, LEX nr 262665). Nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego fakt, że zamiar taki oskarżeni posiadali. Wywieźli oni bowiem powierzony im przedmiot umowy leasingu (dwa samochody) z Polski, zaprzestali płacenia rat, zerwali z firmą leasingową wszelki kontakt, nie wykazywali inicjatywy w uregulowaniu położenia prawnego rzeczy, a następnie samochody pozostawili na parkingu w Hiszpanii. Takie

postępowanie uzewnętrznia ich zamiar postępowania z rzeczami jak właściciele. Podejmując powyższe czynności mieli zamiar zatrzymania mienia bez tytułu prawnego i powiększenia swojego majątku kosztem pokrzywdzonej firmy leasingowej.

Podzielić należy stanowisko wyrażone w orzecznictwie, że „samo zatrzymanie cudzej rzeczy i używanie jej dla zysku, któremu nie towarzyszy zamiar zatrzymania tej rzeczy na własność, nie stanowi znamion sprzeniewierzenia, gdyż przy tym przestępstwie zachowaniu sprawcy musi towarzyszyć animus rem sibi habendi, a więc wola (zamiar) zatrzymania cudzej rzeczy dla siebie lub innej jeszcze niż powierzający mu je osoby” (wyrok SN z 15 lipca 2010 r., III KK 434/09, OSNSK 2010, poz. 1463). Oskarżeni nie tylko używali samochodów do prowadzenia działalności gospodarczej czerpiąc z tego zysk, ale nadto mieli oni docelowy zamiar zatrzymania samochodów dla siebie. Na powyższe wskazuje zaprzestanie wywiązywania się przez nich ze swoich obowiązków związanych z umową leasingu i zerwanie wszelkiego kontaktu z firmą leasingową, mimo świadomości konsekwencji takiej postawy. Nie jest przy tym przekonująca argumentacja oskarżonej, że niepłacenie rat leasingowych było spowodowane kłopotami w życiu osobistym, nie miało zaś na celu przywłaszczenia samochodów. Nawet bowiem trudna sytuacja rodzinna i majątkowa nie uniemożliwiłaby nawiązania kontaktu z (...) Sp. z o.o. i poczynienia ewentualnych uzgodnień co do spłaty rat leasingowych na innych zasadach, niż wskazane w umowie, poinformowania o miejscu położenia przedmiotowych samochodów, czy wreszcie ich zwrot. Postawa oskarżonych wskazuje, że gdyby nie fakt wszczęcia postępowania karnego, w dalszym ciągu nie poczuwaliby się oni do uiszczenia zaległości i zwrotu samochodów. Nie mieli oni zatem na celu jedynie czasowego uniemożliwienia właścicielowi korzystania z rzeczy, lecz samochody te docelowo traktowali jak rzecz własną (por. wyrok SA w Poznaniu z 26 marca 2013 r., II AKa 44/13, LEX nr 1324761). Nie sposób podzielić zarzutu obrońcy, że wniosek taki nie wynika z wyjaśnień oskarżonej K. Ł.. Oskarżona przyznała bowiem, że zawarła umowy leasingu i że zaprzestała spłaty rat w wyniku problemów finansowych i osobistych. Zupełne zerwanie kontaktu z firmą leasingową, niewykazywanie jakiegokolwiek woli uiszczenia zaległych rat przez długi okres czasu, brak wypowiedzenia umowy, niepodjęcie starań o zwrócenie samochodów, wskazywało, że wraz z oskarżonym liczyli, że właściciel samochodów tracąc z nimi kontakt, nie będzie już domagał się zwrotu przedmiotu umowy leasingu, ani też uregulowanie zaległości w ratach leasingowych. Korzystając z samochodów, a następnie pozostawiając je na parkingu postępowali z rzeczami jak właściciele, pozorując swoje prawo do rozporządzania nimi i pozbawiając tym samym możliwości korzystania z tego prawa podmiot, któremu prawo to przysługuje.

Na uwzględnienie nie zasługuje zarzut obrońcy oskarżonego D. S. (1) - że w odróżnieniu od oskarżonej - nie był on osobą władającą samochodami i nie miał zamiaru włączenia ich do swojego majątku. Sąd Okręgowy właściwie ustalił, że choć umowy leasingu podpisała oskarżona i choć działalność gospodarcza była zarejestrowana na jej nazwisko, to jednak w rzeczywistości działalność tę oskarżeni prowadzili wspólnie, zaś oskarżony był osobą wiodącą w decydowaniu o kierunkach rozwoju firmy, a zatem również on zadecydował o potrzebie zawarcia umowy leasingu i sposobie w jaki wykorzystają samochody będące przedmiotem umowy. Gdyby nie D. S. (1), K. Ł. nie zawarłaby umowy leasingu. To on bowiem faktycznie prowadził działalność gospodarczą, ona zaś pełniła rolę wyraźnie drugorzędną. Nieuzasadnione jest przy tym obniżanie wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonej K. Ł. w tym zakresie odnośnie udziału oskarżonego w działalności będącej przedmiotem przestępstwa z uwagi na istniejący między nimi konflikt na podłożu osobistym. Okoliczności związane z funkcjonowaniem oskarżonego w firmie oskarżonej zostały bowiem potwierdzone w zeznaniach świadków: D. S. (2), Ł. Ł., A. M., S. K., A. D. i A. R.. Zarzut obrońcy oskarżonego w tym zakresie jest zatem bezprzedmiotowy.

Wbrew twierdzeniu obrońcy oskarżonej, za prawidłowe uznać należy oddalenie wniosku dowodowego o zwrócenie się do Policji w M. o ustalenie czy na wskazanym przez oskarżoną parkingu znajdują się pojazdy objęte przedmiotem sprawy. Okoliczność, że samochody znajdują się w Hiszpanii nigdy nie była bowiem kwestionowana. Miejsce postoju samochodów nie miało przy tym znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego D. S. w zakresie przypisanych mu przestępstw z art.79 ust.4 ustawy o rachunkowości, wskazać należy, że okolicznościami w istocie nie kwestionowanymi jest to, że oskarżony nabył udziały spółki (...) na podstawie umowy zawartej 14 września 2014r. (k.370-373 oraz zeznania św.A. K. k.365-369), 17 września 2014r. odwołano dotychczasowego prezesa A. K. (1) (k.376, zeznania A. K.) powołując

na tą funkcję oskarżonego D. S. , który następnie podejmował m.in. czynności prawne jako prezes spółki w zakresie dokonania zmian w zapisach KRS (m.in. k.426-430, 431-432,433-436 ,474, 480). Te ustalenia faktyczne , przy nie kwestionowaniu ustalenia Sądu I instancji ,że dniem wpisania go do KRS jako prezesa spółki był 9 września 2016r. prowadzi do określonych konsekwencji prawnych na gruncie podmiotu odpowiedzialnego (jako kierownik jednostki w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy o rachunkowości) za przedkładanie rocznego sprawozdania finansowego i sprawozdania z działalności spółki . Pamiętać bowiem należy o tym,że wpis zarządu sp. z o.o. do rejestru jest co prawda obowiązkowy ,ale wywołuje skutek deklaratoryjny, nie zaś konstytutywny , bowiem takim jest tylko ten , któremu przepis prawa wyraźnie nadaje taki charakter . Skoro w zakresie wpisu wspólników, członków zarządu, rady nadzorczej brak takiej wyraźnej normy to prowadzi to do wniosku ,że tego rodzaju wpis ma charakter deklaratoryjny. Należy więc wyraźnie podkreślić, że wpis nie decyduje o tym, czy ktoś jest czy nie jest członkiem zarządu (wspólnikiem, członkiem rady nadzorczej), bowiem jego rolę i znaczenie należy oceniać przez pryzmat przepisów ustawy o KRS i skutków z tego wynikających (tak również SN w wyroku z dnia 4 września 2012 r., I UK 137/12, LEX nr 1274954 oraz w postanowieniu z dnia 14 lipca 2016 r., II PZ 15/16, LEX nr 2109475 oraz NSA w Warszawie w wyroku z dnia 7 maja 2014 r., I (...) 649/13, LEX nr 1480694). W konsekwencji przyjęć należy, że objęcie funkcji przez osobę powołaną (podobnie odwołanie) do zarządu nie zależy od okoliczności wpisu do rejestru. Członkiem zarządu (rady nadzorczej) jest więc ten, który został prawidłowo powołany do organu, natomiast członkostwo w organie wygasa w następstwie okoliczności skutkujących ustanie mandatu (między innymi upływ terminu, rezygnacja, odwołanie, wygaśnięcie mandatu z innych przyczyn). Jak wyżej wskazano w realiach przedmiotowej sprawy nie może budzić wątpliwości to kiedy (wrzesień 2014r.) doszło do powołania oskarżonego na stanowisko prezesa spółki (...) , jak też to ,że skuteczność tego powołania nie była kwestionowana i była od początku objęta świadomością oskarżonego.Implikuje to na płaszczyźnie odpowiedzialności za przestępstwo stypizowane w art.77 ust.4 o rachunkowości ,iż to oskarżony od września 2014r. był prawnie zobowiązany do złożenia w/w sprawozdań ,czego – co niej jest kwestionowane – nie uczynił .

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok jako prawidłowy należało utrzymać w mocy.

Orzeczenie o kosztach sądowych znajduje oparcie w art. 636 kpk.

W oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych w stosunku do K. Ł., zaś w na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy 120 zł oraz art. 3 w stosunku do D. S. (1), Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonym opłaty sądowe za postępowanie odwoławcze.

SSA Piotr Kaczmarek	SSA Andrzej Kot	SSA Robert Zdych